

ΘΕΑΤΡΟ ΑΘΗΝΩΝ - ΦΙΟΝΤΟΡ ΝΤΟΣΤΟΓΙΕΦΣΚΙ:

«Έγκλημα και τιμωρία»

Υπάρχουν παλιά εγχειρήματα διασκευών σε θεατρική μορφή, έργων μεγάλων συγγραφέων, για τα οποία δεν μπορώ να πω μία γνώμη θετική ή αρνητική.

Σαφώς, όμως, είμαι κατά της άποψης του να κάνουμε θέατρο αυτά τα αριστουργήματα, για τα οποία δεν είναι μόνο το ορατό σημείο της πλοκής και του μύθου, αλλά το συνειδησιακό ρίγος όσο και ν' αποδοθεί σκηνικά δεν γίνεται ορατό παρά μόνο με τον λόγο που απηχεί στην ψυχή μας και αυτός ο λόγος είναι η λεπτομέρεια, που δεν μπορεί να φωτιστεί παρά μόνο με τη μέθεξη μέσα από την ανάγνωση. Για παράδειγμα, ο Κάφκα δεν αποδόθηκε ποτέ με την κινηματογραφική ή θεατρική διασκευή.

Το ίδιο ισχύει και για τον Ντοστογιέφσκι και μάλιστα σε ένα έργο όπως το «Έγκλημα και τιμωρία», που κινδυνεύει πολύ να χαρακτηριστεί αστυνομικό έργο ή ανακριτικός θρίαμβος χωρίς τις

κορυφώσεις της αγωνίας και της αμφιβολίας, που ισοζυγίζονται και στα δύο μέρη, Ρασκόλνικωφ και Πορφύρη.

Το έργο αυτό κατά την ορθή γνώμη ενός συναδέλφου, που διάβασα τελευταία, «ανήκει περισσότερο στη σκέψη και λιγότερο στη μίμηση».

Εκτός από το έργο χάθηκε η

βαθιά φιλοσοφική διάσταση, η ανίχνευση των παλμών της αγωνίας και της μετάνοιας, πράγματα για τα οποία ο σκηνοθέτης Γιάννης Βούρος δεν ενδιαφέρθηκε, προσκολλημένος στη μονομαχία της αστυνομικής ανίχνευσης του Πορφύρη και της συγκαλυπτικής προσπάθειας του Ρασκόλνικωφ.

Βέβαια, δεν θέλω να πω πως ο σκηνοθέτης κινήθηκε στο επίπεδο του «κλασικά εικονογραφημένα», παρέλειψε όμως, όπως και ήταν επόμενο, την ακριβή ουσία της παραδαρμένης ψυχής από τον εφιάλτη των τύψεων και από όλο το μεγαλείο του έργου.

Η υποκριτική για το έργο, όπως δόθηκε, ήταν ανεκτή. Ο Γιώργος Βελέντζας σαφής και άμεσος, καθώς και ο Παύλος Χαϊκάλης. Ο Γιάννης Βούρος με μικρά προβλήματα της άρθρωσης του λόγου και η Μαρίνα Καλογήρου υποφερτή.

Γενικά, ο Ντοστογιέφσκι κάπου απουσίαζε από όλη την παράσταση και δεν θα μπορούσα να υποθέσω ότι κρυβόταν στο φτωχό σκηνικό του Νίκου Αλεξίου.